

Diversi Tractatvs

Coloniae Agrippinae, 1629

Dispytatio X. An ad omnia mala, quæ dæmones possunt inferre, propulsanda per adiurationem, sit in Ecclesiæ Christi potestas?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61359)

sed non ita proximè, vt fides : & ad quoddam genus dæmoniorum fugandum ex Christi Domini voluntate, necessaria sunt. Et hæc dicta sint de requisitis in exorcistis ad fugandum dæmones.

Annotatio ad sequentia.

CAusa formalis in respectu iuris per ordinem ad obiectum sumitur: cum ergo potestas abigendi dæmones verteretur in propulsandis malis, quæ dæmon intulit, aut conatur inferre, operæ præmium erit inuestigare, quæ sint ista mala. Et ideo sit:

DISPVATIO X.

An ad omnia mala, quæ dæmones possunt inferre, propulsanda per adiurationem, sit in Ecclesia Christi potestas?

I. **E**T pro parte negativa arguitur primo. Quia dæmones variè, ac multipliciter homines ad peccandum tentant, & inducunt. Sed ad has tentationes vitandas non est medium ordinatum adiurare dæmones, ne tentent: ergo non est in Ecclesia potestas, vt dæmones adiurentur ad omne malum imminens ab eis propulsandum. *Minor patet, quia neminem fidelium legimus vsum fuisse adiurationibus ad vitandas dæmonum tentationes; sed fortiter repulsa, & resistentia ac crebris ad Deum suis precibus.*

Secundo. Continget quandoque

hominem infirmitatem pati à dæmone immittam: & tunc non licet adiurare dæmonem, vt eam à nobis auferat: etenim procurare ab eo sanitatem, aut quodlibet obsequium recipere, pertinet ad inicitam cum eo societatem: quod non admittit Diuus Thomas in secunda conclus. ergo, *D. Thom. &c.* Idem argumentum fit de recuperatione famæ, aut pecuniarum à dæmone sublatarum.

In oppositum est illud Lucae de *Luca. 10.* cimo; *Ecce dedi vobis potestatem calcandi supra serpentes, & scorpiones, & super omnem virtutem inimici, & nihil vobis nocebit.* En promissio Christi Domini ad omnia mala propulsanda extenditur. Et ita interpretatur Diuus Thomas in secunda conclusione.

Pro decisione dico primo. Quotiescunque certis, aut probabilibus signis deprehenditur dæmones aliquod malum infligere hominibus, licitum est eos adiurare, præcipiendo in virtute nominis Christi, aut alicuius rei sacræ, ne homines vexent, cessentque à tali malorum inflictione. Probat. Nam ad hunc finem, liberandi scilicet miseros homines à dæmonum iniuria, collata est à Christo Domino potestas Ecclesie suæ, vt vidimus in testimonijs ex Euangelio sæpè citatis.

Dico secundo. Non est potestas in Ecclesia ad adiurandum dæmones, ne nos tentent. *Probat. Quia potestas hæc adiurandi dæmonia, non est data ad destruendum ordinem*

communis prouidentia diuina, sed potius ad eum itabiliendum. Sed si homines per adiurationem possent demones compellere, ne nos tentarent, subuerteretur ordo diuina prouidentia: ergo non est in Ecclesia talis potestas. *Probat minor.* Quia diuina prouidentia inter alia ordinauit, ut per tentationes, maxime demonum, exerceremur ad pugnam: incitaremur ad victoriam, ut patet *Tobie 12. Iacobi 1.* & ex Patribus, & rationibus, quas attuli alias *questione 83.* explicans sextam petitionem orationis Dominice: ergo si esset collata potestas hominibus, ut per adiurationem omnino fugerent demones, ne nos vnquam tentarent, ordo diuina prouidentia, & facultas victoriae adipiscenda tolleretur. *Confirmatur.* Quia potestas hæc ad demones fugandos maxime viguit in Apostolis; & tamen non poterant eos compellere, ne tentarent. Sapè enim à Daemonibus tentati sunt, *Luca 22.* *Ecce Sathanas expetiuit vos, ut cribraret sicut triticum.* Et Diuus Paulus aiebat se vexari ab Angelo Sathanæ: ergo neque modo in Ecclesia est talis potestas.

Secundo Non licet, neque est potestas compellendi demones ad id, quod à Deo non est petendum: sed non est petendum à Deo, ut nullis nos sinat tentationibus subiacere, ut latè probaui *loc. cit.* explicans illud orationis Dominice: *Et ne nos inducas in tentationem*: ergo nec licet demones ad idem adiurare, Idem dico

de quocunque alio malo, quo sublato turbaretur ordo diuina prouidentia: verbi gratia, non licet adiurare vnum, aut omnes demones, ut eant in abyssum, neque pro semper, neque ad tempus. Et iuxta hoc assertum intellige secundum proximè præcedens, & dissolues etiam primum argumentum factum initio dubitationis huius.

Aduerte tamen, me non negare non deberi, aut non posse adiurari demones immittentes aliquot tentationes. Debent quidem, & possunt adiurari, si deprehenditur eas à demonibus immitti: sed quod assero est non posse, neque deberi adiurari, ut nunquam tentent: quia ex hoc peruerteretur ordo diuina prouidentia: ex illo nequaquam sed subuenitur calamitati huius, vel illius hominis.

Ad secundum resp. Infirmities, & alia huiusmodi immissa à demonibus esse in duplici differentia: *quadam*: quæ pendent à præsentia, vel actuali influxu demonis vexantis: itaque eo fugato auferetur infirmitas, & redibit sanitas: *quadam* vero immixta sunt à demonibus, sed non sanabuntur ijs fugatis, sed necesse erit eas curare medicamentis adhibitis, aut aliquibus demoniacæ virtute effectis. *Ad prioris generis infirmitates tollendas licet demones adiurare*: quia adiuratio directè ordinatur ad demonem propulsandum, quod autem sanitas exhibeatur infirmo naturali

con-

Tobie 12.
Iacobi 1.

Luca 22.
D. Paul.

consequio diminuat. Ad secundi generis infirmitates tollendas non licet dæmones adiurare: quia id non valent efficere dæmones, nisi præstita aliqua opera, aut obsequio: quod non licet à dæmone petere: ut in argumento probatur. Sed de hoc fortasse fusior redibit sermo inferius.

Habemus igitur, licere dæmones adiurare præcipiendo in Christi nomine, aut alicuius rei sacræ, ne hominibus mala inferant: modo ex tali repulsione malorum, non perturbetur ordo diuinæ prouidentie.

Sed quæ sint ista mala, quæ cadæmon hominibus possit inferre: non erit ingratum lectori spectatim scire: ut agnoscat, ad quæ se extendat potestas præfata collata Ecclesiæ aduersus malignos spiritus. Quare

DISPVATIO XI.

Verfabitur in recensendis malis, ac arumnis, quas possunt, & solent dæmones hominibus inferre?

1. **M**Ala hæc, ac nocumenta innumera sunt; reducam tamen ad certa genera, seu capita. *Primo.* Possunt in bonis fortunæ lædere, greges, & armenta perdendo, iugulatione, veneno, igne: sicut legitur Job 1. messes comburendo, domos diruendo, & similia. Modus isthæc faciendi perfacilis est, etiam hominibus, nedum potentissimis spiriti-

bus. Possunt & alienæ famæ nocere multis modis: per os arreptitiorum, & assumpta figura innoxiorum comparere in loco criminis. Sed obseruatum est hoc dæmoni nunquam Deum permisisse, nisi ad tempus breue: mox innocentiam iustorum propalaturus: quod legimus apud Hieronymum de Beato Syluano, & apud alios de aliis Sanctis à Dæmone diffamatis sumptorum figura: sed à Deo cito detectæ sunt thecæ inimici, & innocentibus sua fama est restituta.

2. Possunt secundo corpus affligere variis modis; verberando scilicet, vulnerando, plagas inferendo, morbos generando, affricato, vel sparso veneno, multisque aliis modis, multo potentius, quam homines. Hæc enim omnia efficit per motum localem, vel applicando actiua passiuis: cum hostis iste omnium rerum efficacitates nouerit, & ea omnia possit corporibus admouere. Quinimo & homines enecare valent: ut patet ex occisione facta à Deo erga primogenita Ægypti, quam fecisse ministerio dæmonum apparet Psalmo 77. quâdo enumerando plagas, & mortes Ægyptiorum dicitur esse facta per Angelos malos. *Misit in eos (inquit) iram indignationis suæ, &c. immisiones per Angelos malos; id est, calamitates ab Angelis malis immittas: Deus enim istis pro carnificibus vitur, 3. Regum 22. Et confirmatur: nam Exodi 12. vbi noster interpres vocat*